

SLOVENE.

Političen list za slovenski narod.

Po pošti prejemam velja: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.
V administraciji prejemam velja: Za celo leto 13 gl., za pol leta 6 gl. 50 kr., za četrt leta 3 gl. 30 kr., za en mesec 1 gl. 10 kr. V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gl. 20 kr. več na leto. — Posamezne številke veljajo 7 kr.
Naročnino prejema upravništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2.

Naznaila (inzerati) se sprejemajo in velja tristopna petič-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr., če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.
Rokopisi se ne vračajo, ne frankovana pisma se ne sprejemajo.
Vredništvo je v Semeniški ulici h. št. 2.
Izhaja vsak dan, izvenredne nedelje in praznike, ob 1/2 6. uri popoldne.

Štev. 252.

V Ljubljani, v četrtek 4. novembra 1886.

Letnik XIV.

Govor kneza Liechtensteina v državnem zboru dne 26. oktobra o carinski in trgovinski zvezi.

(Konec.)

Nadjam se, da nam bo možno valuto urediti tembolje, ker nam je v tem oziru ena prav tako zadolžena država — Italija — dala dober izgled in nam pokazala lep vspeh.

Sedaj bi pa rad še nekaj opomnil o članu VI, ki govori o položaji avstro-ogerskega Lloydja, ki je podrejen vodstvu ministra zunanjih zadev, kateri naj v gotovih razmerah skrbi za sporazumljenje med obema trgovinskima ministerstvom in med ogerskim komunikacijskim ministerstvom.

Trgovinski svet se o avstro-ogerskem Lloydju prav pogosto in jako resnobno pritožuje. Marsikaj, kar se mu očita, ni dokazano. Semkaj prištevam nazor, ki je jako razširjen, da avstro-ogerski Lloyd z lastnimi akcijami tu pa tam na borsi igra; semkaj prištevam tudi nazor, da avstro-ogerski Lloyd od nekterih inostranskih trgovskih družeb sprejema gotove svote, da ne odpira novih prog v iztočni Aziji; semkaj prištevam tudi najhujšo izmed vseh obdolžitev, da se cena marsikakega blaga, ki ga Lloyd prevaževa, po raznih umetnih transportnih zaprekah na korist nekterih izvoljencev posebno zvišava. Lloyd namreč blago, recimo olje iz levante tako dolgo zadržuje, dokler se dotična skupina olja, ki je bila namenjena, da se ji cena dvigne, ni dražje prodala.

Vse te sumničenja so nedokazana in kakor se kaže, se tudi dokazati ne da. Žalostno pa je na vsak način, če se taka sumničenja po svetu verjamejo. Ob enem nam pa kažejo, da mora vlada nekaj storiti, kar bi ji dalo več vpliva na vodstvo tega podjetja. Naj si imenuje n. pr. državne guvernerje.

Popolnoma so pa vtemeljene pritožbe trgovinskih krogov o počasnosti in dragoti Lloydja, o njegovih refakcijah, in o jako mršavem razvitku nekterih njegovih prog po levanti, o katerih se še celo trdi, da gredo rakovo pot.

Kar se tiče dragih tarifov avstro-ogerskega Lloydja pri tovarnem blagu, o tem niti besedice ne spregovorim. Zadosti naj bo, če omenim, da naš

sladkor v levant ne gre najceneje preko Trsta, temveč preko Hamburga, pri čemur nam je pa še tudi po eni strani računati s precej dragimi tarifi južne železnice, po drugi strani pa s cenimi tarifi za vožnjo po Labi v Hamburg. Vendar pa, če primerjamo voznino iz Hamburga v Carigrad z ono iz Trsta v Carigrad, nahajamo pri skoraj trikrat večjem morskem potu razloček 20 do 25 frankov v zlatu. Vožnina iz Trsta v Carigrad je z voznino iz Hamburga v Carigrad v razmerji kakor 16:9 proti 7:35. Lloyd je toraj več nego še enkrat tako drag, kakor podjetja, ki vozijo iz Hamburga v Carigrad.

Kake so tega posledice? Take, da se le tisti obrtniki in industrijalet Lloydja poslužujejo, ki nikakor niso vstani te poti ogniti se. Za to so mu pa tudi takorekoč izročeni na milost in nemilost.

Gledé počasnosti so o Lloydju pritožbe tudi splošne in povsem opravičene. Resnica je, da se parobrodna društva dandanes v hitrosti skušajo, ker tekmujejo med saboj. Iz tega sledi, da hitrost 18 ali 20 morskih milj na uro ni nikakor več redka. Avstro-ogerski Lloyd ostal je pa v svojem konservativizmu pri starodavnih 8 do 9 morskih miljah na uro in po pravici zasluži ime „pomorskega bumelzuga“.

Iz tega pa zopet sledi, da so bile ptuje vlade, ki si iz začetka niso nameravale lastnih parobrodskih prog snovati, temveč so hotele za svojo uradno poštno vožnjo Lloydja posluževati se, prisiljene misliti na osnovo lastnih parobrodskih prog, ker jim počasnost Lloydova nikakor ni ugajala. Ena izmed teh je nemška vlada. Taka počasnost in taka draginja zasluži pa temvečjo grajo pri podjetju, katero se je v teku časa dvignilo na tako finančno stabilščjo, da je razdeljevalo po 7% dividende med delničarje. Ob enem si je pa ustanovilo jako velik rezervni zaklad in omislilo veliko ladij in parnikov. Pri parnikih in ladijah si je prav to društvo odpisalo že prav veliko odškodnine, pri vsem tem pa vleče tudi še izredno veliko državno podporo — blizo dva milijona na leto.

Vzrok vsemu temu zdi se mi, da je velika subvencija, ktera konkurenco vseh družih podjetij v Avstriji ovira. Mnogo pripomore pa tudi k temu jako pomanjkljiva pogodba z Lloydom, vsled ktere

vlada nima skoraj da prav nobenega vpliva na tovarne tarife tega društva. To mora toraj drugače postati. Da sem se danes v generalni debati o carinski in trgovinski zvezi s tem predmetom obširneje pečal, ima svoj vzrok v tem, ker ne želim, da bi nas kak predlog prav tako iznenadil, pri katerem bi vse tako zamudili, kakor smo svoje dni zamudili najlepšo priložnost pri Lloydovi pogodbi.

Vladi pa moram očitati, da je predloge za novo pogodbo z drugo državno polovico sklepala, ne da bi bila poprej le količkaj z nami, s parlamentom v dotiko stopila. Iz tega sledi, da ima poslaniška zbornica — ne rečem ravno dovršene, vendar pa na pol dovršene dogodke pred saboj, ki nam bodo na veliko nepriliko; kajti razprave med dvema vladama so za obravnave v parlamentu zdatno bolj sitne, kakor pa predlogi, pri katerih druga polovica nima ničesa govoriti.

Želim si toraj, da gledé nove pogodbe z Lloydom vlada že sedaj pozná naše želje in se na nje ozira. Na veliko olajšavo ji bodo svoje dni pri obravnavah v tej visoki zbornici, kedar bo delala predloge. Sicer bi pa ne imel nič proti carinski in trgovinski zvezi. Kakor sem že rekel, želim, da se sprejme nespremenjena, ker smatram spremembe, ki so se napravile gledé poprejšnjih razmer, za zdatne zboljšave.

Angleži.

Morje ne loči dežel, marveč jih druží; dežele ob morji imajo pristop po vseh delih svetá. To posebno vidimo pri Angležih. Kraljestvo Velika Britanija, ki nima veliko nad 20 milijonov ljudi, gospoduje po vseh delih svetá, in več sto milijonov prebivalcev v Indiji dobiva povelje iz Londona. Zanimivo je brati v zgodovini, kako je angleško ljudstvo prišlo do tolike moči in slave. V 13. in 14. stoletju je imelo boje s francosko deželo, a bil je to boj vladarskih rodov; v 15. stoletju imeli so domače strahovite boje. Svetovne spremembe, ki so se vršile konec 15. stoletja, najdenje Amerike, pot v Indijo okoli Afrike v prvi vrsti niso zadele Angležev, še

LISTEK.

Spomini iz potovanja po Gornje- Stajarskem.

(Dalje.)

Imenitno mesto med njihovimi opravili zavzema slednjič znanstvo in umetelnost. V svoji sredi imajo učenjake raznih strok in Beuronska kongregacija se sme po pravici ponášati s svojimi slikarji, ki slovó daleč po širnem svetu.

Slikarji, ktere sedaj imajo, so večinoma še prej, predno so v benediktinski red vstopili, dovršili svoje študije po raznih akademijah v Rimu, Parizu in drugod. Seveda so se v redu še dalje izobraževali in onega duha navzeli, s katerim so napolnjeni njihovi umotvori. Na ta način bilo je mogoče, da so si iz svoje srede odgojili posebno slikarsko šolo.

Kakor se v svojem redovniškem življenju strogo držé pravil svojega očaka sv. Benedikta, enako iščejo tudi svojim slikarskim umotvorom ravnala v dóbi

starodavni. Iščejo ga v času, ko je njihov red nastopil na svetovnem pozorišču, v času pozno rimske dóbe. Toraj se je krščanski duh z mladeniškim ognjem in navdušenjem polastil starih klasičnih oblik, ter jih je popolnoma prešinil. Krščanstvo se je sicer posluževalo starih oblik paganske umetelnosti, toda s svojo mladeniško močjo jim je vtisnilo tudi svoje življenje, svoj krepak, neomahljiv verski značaj. Sme se toraj reči, da skušajo obuditi staro-krščansko umetelnost. Pri tem pa stojé tudi na vrhuncu sedanje umetelnosti, ter vporabljajo vestno vse prednosti, ktere jim le-ta podaja.

Pri staro-krščanski umetelnosti vidimo posamezne osebe same za-se, kakor kipe, drugo zraven druge postavljene; isto opazimo tudi pri slikah Beuronskih. Dejanje predstavlja večinoma le malo število oseb; a izraženo je jasno in določno. Obrazne poteze so enovite in stroge. Naj je izraz dušnega življenja še tako razuovrsten, vendar vedno spoznamo po obrazu tipično predpodo. Glavno pravilo je, da slikar ne oživlja slike s svojimi mislimi, marveč ji skuša udahniti mišljenje sv. cerkve. Na dno se pri

slikah malo pozornosti obrača; okolica je prav za prav le naznačena, n. pr. z drevesi in grmiči, ki se nam kažejo le bolj v splošnih obrisih. Vse meri na to, da preumetelno in prevablivo naslikana okolica ne odvrača pozornosti od poglobitnega dejanja, ki se kaže v predstavljajočih osebah. V njihovih slikah ne nahajamo one preživahne gibčnosti, onega nenaravnega kretanja in zvijanja, kakoršno vidimo sem ter tje pri delih renesanskih, zlasti baroknih. Slike imajo po zunanji postavi nekaj resnega; kretanje je naravno, ne prisiljeno in pri vsem tem se kaže največja raznoličnost. Obleka pada v priprostitih gubah po životu. Glavna misel pa je izobrazena na obrazih. Iz obrazov govori tako zvesto značaj posameznih osebnosti, da se je le čuditi, kako da more umetelnik z malo potezami slike vtisniti toliko življenja.

Ob že omenjeni 1400letnici rojstva sv. Benedikta so zlasti Beuronski benediktini veliko storili, da se ta spomin dostojno poslavi. Znano je, da je sv. Benedikt v Monte-Casino na Italijanskem ustanovil prvo opatijo; od tod se je red širil po krščanskem svetu. Ta kraj, ki hrani toliko spominov na

le pod Elizabeto se je povzdignilo angleško brodovje; Angleži so stopili med ljudstvo, ki so zunaj Evrope iskali dežel in — bogastva. Portugizi so bili prvi, ki so kupčevali z Indijo in tam dežele posedli; Španjoli pa so si prisvojili najboljše in najrodovitnejše dežele v Ameriki; Angleži so mogli biti zadovoljni s severno Ameriko, ki na prvi videz ni obetala toliko bogastva. Holandci so spodirali Portugize in so poslednjič posedli najrodovitnejše kraje v Indiji, bili so v 17. stoletju prvi trgovci na svetu. Toda podvzetni Angleži niso rok križem držali in z zavirljivim očesom so gledali na bogastvo, ktero je prihajalo iz Azije v Amsterdam, iz Amerike v Madrid itd.

Po tridesetletni vojski se je mnogo spremenilo v Evropi; Nemčija je bila potlačena in pomandrana od kraja do kraja, in tuji so se delili med nje dežele; prva velelast v Evropi je pa postala Francoska pod Ludovikom XIV. Ta je hotel gospodariti vsi Evropi, začel je krivične vojske, bil je nevaren vsem sosedom.

Po smrti zadnjega Habsburgovca Karola II. na Španjskem prestolu, hotel je posesti tudi lepo španjsko dedšino. Tukaj smo pa videli, da so se največji nasprotniki, Angleži in Holandci združili zoper oholega francoskega kralja in v španjski naslednji vojni ste se pomorski vlasti: Anglija in Holandija zvezali z nemškim cesarjem Leopoldom in po njegovi smrti z Jožefom I. zoper Ludovika XIV. Španjska naslednja vojska pa se ni vojevala samo v Evropi, marveč po vseh delih svetá, povsod so napadali Angleži španjsko in francosko posestvo. Največ koristi od te vojske so menda imeli Angleži, kajti od tistega časa sem se začel njih premoč na morji, postali so prvi mornarji in brodniki. V ti vojski so pridobili tudi Gibraltar; vkljub vsem naporom jim Španjoli tega kraja niso mogli vzeti. Odsihmal so se Angleži vseh bojev, ki so se vršili v Evropi, udeleževali, sedaj so bili temu, sedaj onemu prijatelji in zavezniki, kakor je zahtevala politika. V avstrijski naslednji vojski so bili z Avstrijo, a v sedemletni vojski so bili s Friderikom II., ker Avstrija je bila tačas s Francozi zoper Friderika II.; toda vsaka vojska se je navadno končala na korist Angležem, ako ne v Evropi, pa v drugih delih svetá; v ti vojski so si namreč pridobili Kanado. Ko so se naselbine v Severni Ameriki vzdignile zoper materno deželo in v vojski izvajevale samostalnost, je to sicer nekoliko oslabilo Angleško, a le-ti so v Vzhodni Indiji deželo za deželo posedli in tako širili svojo moč, veljavo in — bogastvo. — V francoskih vojskah ni bilo hujega in trdovratnejšega sovražnika Francozom, kakor Angleži. Za Napoleonom so šli v Egipt podpirati Turčijo in sploh vsacega, kdor se je hotel bojevati s Francozi. Ta vojska je še le povzdigovala moč in vpliv Angleške. Po vseh morjih, po vseh delih svetá so se bojevali zoper Napoleona I., in zoper njegove radovoljne ali prisiljene zaveznike, da so le škodo delali mogočnemu Napoleonu. Še bolj kakor po španjski naslednji vojski se je povzdignila Angleška država po drugem Pariškem miru. Sicer v Evropi ni dobila dežel, pač pa silen vpliv na vso politiko; po drugih delih svetá si je priborila najboljše kraje, posebno postaje za prekmorsko kupčijo, kakor n. pr. v Evropi Malto, v Afriki pa kapsko deželo. Po Pariškem miru pa vidimo, da ima pri vsi politiki Angleška roke vmes, posebno pa rada podpira slabejega zoper mogočnega. Ko so se Grki

bojevali za svobodo, so Angleži uničili turško brodovje, in tako nekoliko pripomogli k ustanovitvi grškega kraljestva. V vojski med severnimi in južnimi ameriškimi državami so bili Angleži prikriti prijatelji južnim državam. Po letu 1848. so imeli pri vstajah po raznih deželah povsod roke vmes.

Politični beguni iz vse Evrope so bežali na Angleško in tam našli zavetje; njih politika je bila v resnici kramarska, t. j. malo so riskirali, pa veliko dosegli; svoje pristaše so podpirali, pa jih tudi pustili na cedilu, ako bi bili imeli kako zgubo trpeti. A vzrastel in očvrstil se je v Evropi junak drugačne vrste. Ne mislimo tukaj na Napoleona III., ki je prišel na francoski prestol; Francoz in Anglež sicer drug drugemu nista veliko zaupala, a vendar sta se združila zoper severnega velikana, mogočnega Rusa (Nikolaja I.), ki je hotel Turčijo zbrisati iz evropskega zemljevida. Zapadna Evropa: Anglija, Francija in Italija se je združila zoper Vzhod (Rusijo). Severni velikan ranjen, a ne usmrten, se je za nekaj časa umaknil, in menda čaka vgodnega časa, da bo dosegel namen in se maščeval nad sovražniki. „Ohranitev Turčije“, to je bilo načelo angleške politike — sicer to ne iz platonične ljubezni, — na to je bila obrnjena vsa angleška politika, po tem je sklepala in rušila zveze.

Rusija je zopet premagala bolnega moža ob Bosporu, a takoj so bili pripravljeni Angleži braniti varovanja in pri miru so si zopet menda najboljši kos (krasni Ciper) prilastili. Tako vidimo, da začeni od l. 1700 (ob španjski naslednji vojski) noter do Berolinskega miru l. 1878, vsaka vojska, ki se v Evropi konča, Angležem hasne. Ali bode to zmirom tako ostalo? Ni mogoče, kolo časa se ne prestando vrti. Ali se bodo evropske vlade res dale Angležem za nos voditi? Dvomimo. — Po Berolinskem miru je Berlin postalo glavno mesto v Evropi, od koder se vodijo osode narodov. Ali tudi to se je v najnovšem času (letos) spremenilo, ali vsaj očitno na dan stopilo. Severni velikan gleda sedaj nad vse evropske kabinete, in sleherna velelast se boji njemu zameriti.

Kaj bode začel John Bull? Prazna in nečimerna skrb, kaj ne? Plašč bode po vetru zasukal; ako ne bode mogel skovati zveze evropskih vlad zoper Rusa, bode se umaknil, opustil to, kar ne bode mogel vzdržati; z vso močjo pa branil to, kar mu je za življenje — za moč in veljavo — potrebno. Toda govorimo konkretno! Za angleško Indijo ni neizogibljivo potreben Carigrad (ohranitev Turčije). V sredozemskem morji imajo Angleži Malto in Ciper, preko Sueškega prekopa v Egiptu drži pot v Indijo; posest teh krajev je življensko vprašanje za angleško Indijo. Vidimo pa tudi, da se Anglež ne umakne iz Egipta, odkar je tam premagal Arabipašo. Kakor je videti, se bode raje umaknil iz Egejskega morja, kakor iz Egipta.

Od Londona do Novega Yorka je sedaj komaj tako daleč, kakor je bilo nekaj iz Trsta v Aleksandrijo. Svet je dandanes preprežen z železnicami, in v novejših časih, vzlasti v Ameriki, z vodnimi poti, s kanali. Iz angleške Kanade je v najnovjših časih izpeljana po jezerih in rekah vodna pot noter do Tihega morja in v skrajni sili pride Anglež po tej poti v Vzhodno Azijo. Vidimo toraj, da se na svetu vse obrača, svet velikansko napreduje, posebno v tehniki, in to vzamejo v poštev državni možje, ki vodijo politiko. Velikanske iznajdbe novega časa so

vzele angleškemu brodovju precej njegove slave in moči, ker sedaj vožnja po morji ni odvisna po vsem od vetrov; velikanske iznajdbe so pa po drugi strani povzdignile razprostrano rusko državo do velikanske moči in strahovitosti, in to daje odločilno besedo v politiki.

Vsled mnogih vojsk med evropskimi državami je rastla moč in veljava Angleške, in dospela je Anglija do take moči in veljave, kakoršne še ni bilo v svetovni zgodovini; iz istih vzrokov pa vtegne tudi opešati Angleška, ker Angleži nimajo izključljivega prava do drugih delov svetá, n. pr. do Afrike. V najnovjših časih oglašja se tudi Nemčija in si pridobiva zemlje na zahodnem in vzhodnem bregu Afrike; posedla je tudi že kraje na Novi Guineji, v Aziji in tudi v Afriki. Na Madagaskaru tekmujejo Francozje z Angleži. Kar se je godilo Tiru in Sidonu ali pozneje Benetkam, se more tudi zgoditi Londonu, eni se ponižujejo, drugi pa povikšujejo; na svetu ni nič stalnega.

Politični pregled.

V Ljubljani, 4. novembra.

Notranje dežele.

Delegacije, ki so se danes v Budapeštu sošle, se bodo v soboto cesarju poklonile, prva avstrijska, za njo pa ogerska. Predsednik avstrijske delegacije prišel je že 2. novembra v Budapešt, kar je vsekako znamenje, da se mož ne boji ne kolere in ne kôz, česar je v Budapeštu še vedno na 'ostajanje, če prav je uradno vsak dan manj bolnih, odkar imajo delegacije v Budapeštu biti. Avstrijska delegacija bode imela svoje razprave v hotelu „Hungaria“, kjer so Dunajski rokodelci vse potrebno oskrbeli in napravili. Klopri so menda prav tiste, ki so stale svoje dni v Schmerlingovem državnem zboru. Dvorana je prostorna in jako okusno prirejena, če tudi je vse le začasno narejeno, ker se avstrijska vlada še vedno drži ideje, če bi ne bilo dobro v Budapeštu postaviti si lastnega poslopja za delegacije. Če bi mi imeli kaj pravice pri tej stvari govoriti, rekli bi, da naj nikari ne zida, ker stroški ne bodo v nobeni primeri s koristjo, ki bi jo delegacija od tega imela. Zidanje poslopja bi silno veliko veljalo, dohodkov bi pa toliko dajalo, kakor nič. Čemu toraj po nepotrebnem denar venkaj metati za tako kratko potrebo, kakor je vsako drugo leto zasedanje delegacij v Budapeštu. Letošnje bodo jako zanimive iz dveh vzrokov. Prvič se je nadjati, da bo naš minister zunanjih zadev, grof Kalnoky, dvignil nekoliko zastor, ki zakriva bolgarsko vprašanje, o katerem sedaj Avstrija trdovratno molči. Drugič se nam je pa zopet nadjati, da zvemo kaj zanimivega iz ust skupnega finančnega ministra Kallaya, kako se godi ljudem v Bosni in Hercegovini.

Kako misli *ogerski finančni minister* grof Szapari ozdraviti jetiko, na kateri madjarska država že toliko let boleha? Prav na ta način, kakor se v romanih bere, da je ta ali oni zdravnik kakemu bogatemu, pa na krvi silno revnemu bolniku s tem pomagal, da mu je napeljal v žilo nekaj krvi iz telesa kakoga zdravega človeka. Grof Szapari misli povišati transportni davek in koleke, prosto poštnino pa kolikor se bo dalo odpraviti. Dotični postavni načrti predložili se bodo že meseca decembra poslaniški zbornici. Omejitev proste poštne se bo pa menda tudi v Avstriji vpeljala in so se v meročajnih krogih v tem oziru že zdavnej med obema vladama pričele razprave. Pri špirtu je letos ogerskega finančnega ministra tudi precej oplazilo, kajti

slavnega ustanovnika, so sklenili benediktini ob tej slovesnosti prav posebno okrasiti. V ta namen obrnil se je ondotni opat s prošnjo do Beuronskega opata, naj mu pošlje svojih slikarjev, ki naj bi se dela lotili. Beuranci so to nalogo z veseljem prevzeli in res samostan s presnimi slikami kar oživili. Nektere teh slik so tudi fotografirali in zbrali v album, ktere ga imam zlasti pred očmi, ko govorim o njihovih slikarskih delih. Slike te zbirke nam kažejo večinoma prizore iz življenja sv. Benedikta. Pregledovaje to zbirko, sem občudoval krasne skupke in priznati se mora, da prav te slike, pri katerih se slikarji vračajo nazaj k starejšim krščanskim umotvorom, da prav te slike imajo v sebi velikansko moč, buditi človeško srce k molitvi, je dvigniti iz zemlje v nebeške višave.

In to ni lahko; marsikteremu slikarju — smé se reči — je nemogoče. Vendar to je potrebno pri nabožnih, pri svetih podobah. Slike, ki se postavljajo na svetem kraju, v cerkvi, morajo predstavljati v resnici tudi svetnike. Dolžnost nabožnega slikarja je — to dolžuje Bogu in vernim — da

stvari slike svetnikov kolikor moč resnične, da podá pravo sliko svetnikovo. Kjer pa umetelnik nima pred seboj originalne slike, utegne priti v veliko zadrego. Ako sam nima duha prave pobožnosti, če ne vé in ne skuša sam po sebi, kaj je notranji dušni mir, svoji nalogi nikakor ne more biti kos. Pri svetih podobah mora se nadnaravno kazati v celem človeškem telesu, zlasti v obličji in očéh. V očesu se bere vse, kar čuti duša visocega, vzvišene, svetega. Nikjer ne smé prevladovati počutno, povsod mora vladati duh, nad vsem mora biti razlito nebeško soglasje. Resnica mora biti namen umetelnosti in, hvala Bogu! v katoliški cerkvi vzori umetelnosti niso izmišljeni, ampak so resnični, realni.

V svojem obličji našli so stari umetelniki vzore, ktere so nam zapustili v svojih umotvorih. Seveda so skušali te vzore tudi v sebi vresničiti, skušali so v svojem življenji izraziti značaj, ktere ga so hoteli naslikati. To pa se zgodi le tedaj, ako si umetelnik tudi res prizadeva sveto živeti. Žal, da je dandanes tudi slikarstvo preveč zakopano v materijalizem; da

mu je silno težavno vspeti se do čeznaravnega. In je li od materijalizma kaj družega pričakovati? On, ki meni, da ni družega, kot tvarina — ne duše, ne vesti, ne kreposti, ne Boga — on naj vzdihne tvariini duha, ki bi razdrobil okove telesnosti in popolnoma gospodoval nad tvarino?

Življenje krščanskega duha mora odsevati iz krščanskih umotvorov in iz tega stališča se morajo presojevati nabožne slike. Od tod prihaja, da napravijo sem ter tje starejše slike velikansk vtis na človeka, če prav pri njih ne nahajamo dovršenih oblik, dovršene tehnike, soglasja barv, kar tirja slikarstvo. Iz njih veje duh nadnaravnega, ki dviga človeka iz zemlje kvišku. Nasproti pa, kolikokrat se lahko opazi, zlasti pri slikah najnovjših, ki so izvedene po vseh akademičnih pravilih, v blagodejno ubranih barvah, krasnih skupkih, dovršeni tehniki, da nimajo nikakega vpliva, nobene moči do človeškega srca; pusté ga mrzlega vsled svojega krivega realizma, kateri jih prešinja.

Razvidno je toraj, da smemo le od tacihi mož pričakovati pravih nabožnih slik, res svetih podob,

za cel milijon in stotisoč forintov čez je manj dohodkov potegnili, kakor pa v prejšnjem letu. To je že svota, ki se ne najde v vsakem kotu in kakor vedno čvrsteje obdačevanje šnopsa in spirita kaže, bodo dohodki pri spiritu od leta do leta manjši in bo moral mož pač skrbeti, da si odpre druge vire za osušene špiritove. Grof Szapari jih v sporazumljenji z avstrijskim ministrom Dunajevskim misli na pošti najti. Če jih bo in če bodo kaj prida zdatni, kedo ve? Ideja nikakor ni, da bi jo človek hvalil, kajti draga pošta in draga železnica niste še nikjer razvoja narodnega napredka pospeševali, pač pa to dela kolikor moč po ceni vožnja vsakorstnega blaga. Le časnik si vzemimo pred oči. Vsak dnevnik bi bil takoj za cele tri goldinarje ceneji, če bi imel pravo vožnjo po pošti in po železnici, kar bi se mu izvestno spodobilo. Koliko več bi si listi vsled tega le naročnikov pridobili. Kolikor več ljudi pa časnike bere, tem dalje sega splošna omika med narod. Kdor tega ne veruje, poda naj se le na kmete in naj primerja, kako lepo da slovenski narod sedaj govori in kako je govoril še pred petnajstimi leti. To so vse storili razširjeni časniki, ki gredo iz rok v roke. Koliko več bi pa še le storili, če bi bili ceneji.

Vnanje države.

Politična štrana na *Bolgarskem* je silno zamotana in sam Bog vé, kje je mož, ki jo bo zvil, če je ne bo rajši raztrgal. General Kaulbars je pa tisti nagajivec, ki jo še vedno huje meša. Tista njegova grožnja, da bo takoj odpotoval, kakor hitro bi se kakemu Rusu le količkaj sile zgodilo, menda ni družega, nego povod, da bo na lepši način iz Bolgarije venkaj prišel. Sedaj bo to takoj lahko izpeljal, kajti povod je tukaj. V Sofiji živi ruski podanik advokat Nebolsin. Le-ta je prišel 2. novembra k seji mestnega odbora. Prefekt mu je rekel, da kot ruski podanik ondi nima nič opraviti, čemur je Nebolsin ugovarjal, da ima pravico ondi biti, ker je kot odvetnik v bolgarski službi. Prefekt je na to poslal po orožnike in še le sedaj se je Nebolsin umaknil ter je šel naravnost h Kaulbarsu. Le-ta je zahteval, da se mora Nebolsinu dati javno zadostenje zaradi tega razžaljenja, pa ni dobil še nobenega odgovora. Ruska agitacija je v poslednjem času prav veliko pridobila, odkar so zaprte častnike izpustili in pravijo, da se je celó bati, da se bo ustanovila nova protivlada, kateri na čelu bo metropolit Klement, in pa nove vojaške revolucije se nadjajo. Večina sobranja se hudo jezi nad Karavelovem, kateri zopet ne vé, kam bi se nagnil ali k Rusom, ali pa bi Bolgar ostal. Ob enem ste pa vlada in večina sklenili, da neodvisnost Bolgarije na vsak način varujejo in zato zahtevate takojšnjo izvolitev kneza. Izvoljen naj bo kdor-koli, za to se v Trnovi več dosti ne menijo; vsak jim bo dober, če Aleksandra ne morejo nazaj dobiti, kteremu bodo takoj po izvolitvi poslali zahvalno adresso in pa obžalovanje bolgarskega naroda, da ga ne morejo več za kneza imeti. Če bolgarska vlada res ta korak napravi, bo Rusija zopet povod več za okupacijo imela, kajti car je na Battenberga tako razdražen, da niti njegovega imena več slišati ne sme, pa je že ves krišku. Okupacija je tem bolj gotova, ker Rusija dobro vé, da je ni velesile v Evropi, ktera bi se okupaciji ustavljala. To so Avstrija, Nemška in Franciska s tem pokazale, ker so svojim političnim zastopnikom prepovedale na sobranje oditi. Vse kar bi morda Avstrija in Nemčija proti ruski okupaciji rekli, bila bi opazka, da naj Rusija le zasede Bolgarijo, toda samo začasno.

Sedanja angleška vlada ne bo sodnjemu dnevu kaše kuhala! Še z irskim homerulom ni v redu in se že tudi oglašajo *Škoti* za svoj homerule. Dne 28. oktobra napravili so v Dundee tabor ob predsedništvu D. Macrae, na katerem so sklenili prirediti delovanje, da priboré Škociji homerule. Predsednik je povdarjal veliko važnost in nujno potrebo takega homerula (samouprava). Nujna je: 1. Ker je Londonski parlament tako silno v državne posle zapleten, da se za Škocijo niti brigati ne vtegne, kolikor bi

se moral. 2. Škocija ima sploh premalo zastopnikov v angleškem parlamentu. Ni jih več, kakor le 72 proti 400 angleškim, kateri nasproti tolišnji večini tako ali tako nič ne opravijo. 3. Dosedanji način zastopstva je predolgočasen in predrag in 4. je sploh škotske narodnosti nasproten. Konečno so na taboru sklenili sledečo resolucijo: „Škociji naj se dovoli popolnoma samouprava, ki se bo pečala izključljivo le s škotskimi zadevami. Za to naj se ustanovi škotski parlament v Edinburgu, ki bo imel upravo notranjih in verskih zadev škotskih in ki bo popolnoma neodvisen od angleškega parlamenta v Londonu. Temu parlamentu so podrejeni vsi civilni uradniki na Škotskem in duhovniki, ter se bodo vsa škotska vprašanja le v Edinburgu obravnavala in reševala.“ Kakor se vidi, se bodo Angleži konečno vendar-le morali vdati in to na obe strani, na irsko in na škotsko, kajti od obeh strani pričel se bo pritisk na nje. Prav jim je, kaj so pa tako samogoltno trmoglavili in mislijo, da imajo le oni sami pravico do življenja človeškega bitja vrednega in spodobnega.

Iz Belgije brzojavlja se že zopet strastno *gibanje med delavci*. Po pravici rečeno, je ni na celem svetu dežele, da bi delavsko gibanje tako silne valove gnalo ob najmanjšem vetriču, kakor je to na Belgijskem, kjer se je narodno-gospodarstvo tako silno visoko spelo, kakor nikjer drugje v Evropi. V Charleroi pričeli so delavci zopet svoje demonstracije kar na debelo, iz katerih se pa jako na drobno vidi razloček med posamičnimi razredi človeštva. Delavci zahtevajo splošno volilno pravico in pa pomiloščenje tistih, ki so bili zaradi poslednjih izgredov obsojeni. Znamenito pri vsem tem je to, da se javni red nikjer ne kalí, kar kaže, da so si delavci v svesti svoje moralne veljave in moči, dokler ne zagazijo na pot nepostavnosti. To pa tudi dokazuje, da so delavci sploh potrebni in ob enem vredni, česar zahtevajo — državnih pravic, namreč: volitev vdeleževati se. Iz vedno ponavljajočih se demonstracij se pa tudi dá sklepati, da tako dolgo na Belgijskem in morda tudi še kje drugod ne bo pravega miru, dokler se delavcu ne pripoznajo državljanske pravice. Bolje bo potem tudi v tem oziru za državo samo, kajti nadjati se je, da ji bo pometen delavec postal trdna podpora, prava skala v morji, ob katero se bo anarhizem razbijal. Kdor bi pa potem tudi še rogovilil, no, s tistim bi se pa postopalo, kakor to postava velewa. Omeniti nam je pa še, da bi morala potem postava proti anarhistom zdatno ojestreja biti, kakor je.

Izvirni dopisi.

S Krke, 2. novembra. Skoro sta že minula dva meseca, kar dragi „Slovenec“ nisi prinesel s Krke nobenega dopisa. Poročal sem takrat o koleri, in ravno zavoljo tega znabiti si je kdo mislil, da je dopisovalca s Krke umorila kolera. Pa kdor je to menil se je motil. Čakal sem le priložnosti in časa, kakove nasledke bode kolera pustila. Takrat sem poročal, da so prepovedani somenji do tlej, da kolera pojenja, sedaj menda jo bode zima vzela. Z začetkom tega meseca so zopet dovoljeni v Zatiškem okraji. Med tem časom bilo jih je v okraju sedem, trije so bili zaprti, a štirje dovoljeni, in sicer veliki. Mali so bili zaprti zato, ker ni bilo mogoče prošnje vložiti do slavne gosposke. Toliko naj za sedaj zadostuje, drugi pot kaj več.

Z Šenturške gore, 2. novembra. V dokaz, da naša gora še ni pokrita z mrzlo zimsko odejo, dobili bodete od mene po pošti mali šopek cvetlic, koje sem včeraj na svojem sprehodu nabral; so pa te-le: krasna „Malva sylvestris“, „Anthemis arvensis“, „Dianthus carthusianorum“, „Polygala vulgaris“, „Viola odorata et canina“ in „Fragaria vesca“ v cvetji in zrele. Razun teh se razcveta tu še mnogo drugih v obilnem številu. Naj omenim le nekih. Po vrtéh krog pohištve: „Lamium maculatum“, „Stachys annua“, „Ranunculus acris“ in ljubkini rigelci ali male marjetice „Bellis perennis“, koje so podobne malim zvezdicam, lepoticijo tudi zelene travnike. Po njivah se mnogobrojno razcvetajo: „Veronica agrestis“, „Sherardia arvensis“, „Viola arvensis“, „Scleranthus annuus“, „Lamium purpureum“ in „Myosotis arvensis“. Po travnikih in mejah je videti: „Scabiosa arvensis“, „Leontodon autumnale et Taraxaci“, „Centaurea Jacea et Scabiosa“, „Cichorium Intybus“, „Ballota nigra“, „Potentilla verna et Tormentilla“, „Thymus Serpyllum“, „Prunella vulgaris“, „Origanum vulgare“, „Genista tinctoria“, „Helianthemum vulgare“, „Thlaspi Bursa pastoris“, „Daucus Carota“, „Lapsana communis“, „Achillea Millefolium“. Pod in okoli grmovja: „Campanula patula et Trachelium“, „Agrimonia Eupatoria“, „Rubus fruticosus“, „Geranium rotundifolium, columbinum et robertianum“, „Buphthal-

mum salicifolium“. Pri lozah in na rebrih se nahajajo: „Gentiana ciliata et asclepiadea“, „Parnassia palustris“, „Cyclamen europaeum“, „Torilis Anthriscus“, „Ononis spinosa“, „Genista pilosa“ in še druge.

A letošnja jesen je venec vsem tem naštetim cveticam jablana, koja se na naši gori, pri Fricevem vodnjaku, prav bujno razcveta. Vse to zadostno dokazuje, da mi gorjanci ne prebivamo v kaki Sibiriji, marveč da nam marsikteri dan ljubo solnce milejše ter prijetnejše sije nego poljancem; kajti, ko se zdaj jesen skoraj dan za dnevom doli gosta megla vlači in večkrat do poludne in časih še celi dan ljudem in zemlji dobrodejno solnce prikriva, imamo mi gorjanci navadno take dui jasno nebo nad glavami. Toraj tudi ni čudno, da nas marsiktere cvetlice še zdaj v pozni jeseni razveseljujejo, kojih doli na polji ni več najti. R.

Domače novice.

(Klobase na petek.) Da se le malo gostilničarjev ozira na postno zapoved katoliške cerkve, je žalibog res; a to pa moramo predrznost imenovati in zasmehovanje posta, da v včerajšnji „Laibaherci“ restavratêr Ljubljanskega južnega kolodvora, König, ravno na petek in samo na petek (kar je pa posebno debelo tiskano) vabi goste na klobase! Zaveden katoličan si bo moral res premisliti, če z mirno vestjo sploh kedaj smé podpirati takega gostilničarja!

(Kmetijsko potovalno predavanje v Šentvidu nad Ljubljano) ima tajnik c. kr. kmetijske družbe gosp. Gustav Pirc v nedeljo 7. t. m. popoldne po službi božji v šolskem poslopji.

(Radovednež) pregledavajuč objavo daril za „Narodni dom“ stavi do slavnega odbora za zgradbo „Narodnega doma“ vprašanje, kako da do danes še ni v izkazih veledušni dar 1000 glđ. od gospoda Fr. Hren-a, o katerem je bilo že pred več meseci čitati v „Slov. Narodu“?

(Šolnina) na kranjskih srednjih šolah ostane zvišana, kakor se je letos določila. Dotične prošnje, ki se je po sklepu Ljubljanskega mestnega odbora vložila za znižanje šolnine, ministerstvo ni uslišalo. Ta zvišana šolnina je letos memo drugih let toliko zdatnejša, da se je samo v Ljubljani 5000 gold. več šolnine nabralo. Mestni odbor obrnil se bo še enkrat s peticijo do državnega zbora, da naj se šolnina zniža.

(Služba kancelista) razpisana je pri c. kr. okrajni sodniji v Ložu do 8. decembra.

(Pisarja) išče c. kr. okrajna sodnija v Ložu proti dnevni plači 85 krajcarjev. Prošnje do 15. novembra.

(Petindvajsetletnico) praznoval bo 10. t. m. g. Gjuro Eisenhut, ravnatelj godbe na narodnem gledišči v Zagrebu. Iz tega povoda bo tistega dne v Zagrebškem narodnem gledišči velika slavnostna predstava. Peli bodo veliko narodno opero „Sejслав ljuti“, kjer bo imel naš rojak g. Noll glavno in naslovno ulogo; slavni operni pevec se je iz tega namena že v Zagreb podal, kjer so se tudi že poskušnje za opero pričele.

(Božji rop.) Strašno bogokletstvo je nekda izvršil nek dijak v Pazinu, sinu renegata M. Dijak je bil pri sv. obhajilu, pa je nekda vrgel iz ust hostijo in jo poteptal. Zarad tega je bil precej izključen iz vsih avstrijskih šol in zdaj je v preiskavi. — Istrski „irredentariji“ so postali že besni, ker kaj tako surovega še nismo slišali. — O blažena kultura! „Ed.“

(Dve sto goldinarjev) daroval je monsg. Hrovatin, župnik pri sv. Antonu v Trstu, revežem svojega rojstnega kraja na Opčini ob priliki svoje šestdesetletnice mašništva.

(Dve službi) gozdarskih pomočnikov z letno plačo 300 gold. in dotično popotnino razpisani ste za Primorje do 20. novembra.

(Zdravstvene naredbe), ki so bile do sedaj med Avstrijo in Italijo zarad kolere vpeljane, da so se namreč menjavali vozovi na meji proge in da se je prekaževala prtljaga in oseba popotnikova, s 4. novembrom na ukaz ministerstva notranjih zadev prenehajo, ker je zdravstvo na Laškem že več časa semkaj jako ugodno.

(Kolera na Reki) je popolnoma ugasnila in se je vsled tega pričel zopet direktni osebni promet med Reko in Dunajem.

ki se posveté tej lepi umetelnosti z vernim srcem in z ljubeznijo; ki to, kar skušajo predstavljati v oblikah in barvah, zajemajo iz pobožnega premišljevanja in iz lastnega svetega življenja. To je vir, iz kterega zajemajo tudi Beuronski umetelniki pri stvarjenji svojih del. Kdor je imel srečo jih videti, se pri njih muditi in z njimi občevati, mora občudovaje priznati: to so sveti možje, to je sveta družina!

To se čuti tudi pri njihovih slikah, katerih so že lepo vrsto dovršili. Razun že omenjenih presnih slik v Monte-Casino so tudi po družih cerkvah svojega reda, v Beuron-u, Emavsu in nekoliko že tudi v Sekovi veliko storili v tem oziru. V Sekovi je kaj krasno ozaljšana ena stena obednice, na kateri so tri lepe slike. — Nad vsemi temi slikami je razlita svetost, vzvišenost, združena z otroško ponižnostjo in vernostjo. So res nabožne slike, ktere človek rad pregleduje in premišluje. Upati je, da bode Beuronska šola cerkveni umetelnosti veliko koristila in dobro vplivala na njeno pravo prenovljenje.

(Dalje prih.)

(Službe elevov) z letno plačo 600 gld. zapisane so pri c. kr. vojne mornarici (tehničnem oddelku.) Tehniki mašinstva, ki niso še 24 let stari in imajo že obe državni preskušnji, vložijo naj prošnje do konec tega leta pri c. kr. vojnega ministerstva pomorskem oddelku.

(Državni zbor na Dunaji) prične se menda zopet še le 22. januarja.

(Avstro-Ogrski Lloyd) in njegovo sedanjim razmeram nikakor ne umestno, za to pa jako pogubno manipulacijo v prevaževanju blaga osvetil je jako dobro štajarski poslanec knez Liechtenstein v svojem govoru dne 26. oktobra. Prinašamo ga na prvem mestu.

(Med Dunajem in Korminom) po južni progi pri osebnih vlakih ni nič več direktnih voz, temveč se je v Nabrežini zopet presesti treba.

(Za kolero) zbolelo je v Trstu do sedaj uradno objavljenih 893 oseb, pomrlo pa 554.

Telegrami.

Dunaj, 4. nov. Jako je še vse negotovo, kako se bo kriza na Bolgarskem rešila. Razprave na sporazumljenju so se pa med tem že vendarle pričele.

Gradec, 4. nov. Volitev državnega poslanca za kmetijske občine Feldbachskega okraja namesto kneza Alfreda Liechtensteina bo 25. novembra.

Budapešt, 3. nov. V poslednjih 24. urah zbolela je 1, umrla pa tudi le 1 oseba za kolero. (Jutri ne bo pa že nobenega več. Vred.)

London, 3. nov. Več nego 100 ruskih pomorščakov se je v Varni izkrcalo. V soboto peljal je Kavas ruskega konzulata jeden oddelek pomorščakov pred državne ječe. Ondi so pomorščaki vjetnike pod okni klicali in so jim obljubili, da bodo v treh tednih prosti. Orožniki si niso upali nič storiti, ker imajo povelje, da naj se nobenega ruskega podnika ne dotaknejo.

London, 4. nov. Francozi dosedaj v egiptovski politiki še nimajo nikakega zaveznika.

Umrli so:

2. nov. Anton Ušeničnik, čevljar, 71 let, Kurja vas št. 17, naduha.

V bolnišnici:

2. nov. Marija Rak, kajzarjeva žena, 36 let, pljučnica.

Tuji.

2. novembra.

Pri **Matiču:** M. M. Cort, predstojnica ubogih sester, iz Amsterdama. — Schulte, trgovec, iz Monakovega. — Bonzoni, Just, Birnbaum in Teis, trgovci, z Dunaja.

Pri **Stona:** Jurij Siegfried, trgovec, iz Frankfurta. — baron Tauferer, veleposestnik, z Dunaja. — V. pl. Kostelletzky, pisatelj, z Dunaja. — Angela pl. Kostelletzky, učiteljica godbe, z Dunaja. — Konrad Gross, trgovec, z Dunaja. — Robert Bettlheim, trgovec, iz Velike Kaniže. — Karol Mayer, trgovec, iz Vipave. — Filip Kančič, posestnik, iz Razdrttega. — Sofija Šabec, zasebnica, s sestro, iz Trnova. — F. Omachen, zasebnica, iz Krškega. — Ferd. Kren, zasebnica, iz Javornika. — Ferd. Olbert, c. k. nadporočnik, iz Ljubljane. — R. Bayer, litograf, iz Ljubljane.

Pri **Avstrijskem caru:** And. Mejač, posestnik, iz Komende.

Vremensko sporočilo.

Dan	Čas	Stanje	Veter	Vreme	Mokrina na 24 ur v mm
opazovanja	zrakomera v mm	toplomera po Celziju			
7. u. jut.	746.69	+ 2.1	brezv.	megla	
3. 2. u. pop.	746.34	+ 6.4	sl. zap.	oblačno	0.00
9. u. zveč.	746.54	+ 4.2	brezv.	oblačno	

Zjutraj jako mokra megla, popoldne deloma jasno, zvečer oblačno. Srednja temperatura 4.2°C., za 2.6° pod normalom.

Dunajska borza.

(Telegrafsko poročilo.)

4. novembra.

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	83 gl. 80	kr.
Sreberna " 5% " 100 " (s 16% davka)	85 " "	"
4% avstr. zlata renta, davka prosta	114 " 20	"
Papirna renta, davka prosta	101 " 30	"
Akcije avstr.-ogerske banke	870 " "	"
Kreditne akcije	283 " 70	"
London	124 " 90	"
Srebro	— " "	"
Francoški napoleond.	9 " 86	"
Ces. cekini	5 " 90	"
Nemške marke	61 " 15	"

Izdajatelj in odgovorni urednik Matej Močnik.

St. 17862.

Ustanove.

Za 1886. leto ima magistrat Ljubljanski podeliti sledeče ustanove:

1. Jan. Bernardini-jevo v znesku 80 gld. 35 kr.
2. Jurij Talmainer-jevo v znesku 26 " 26 "
3. Jos. Jak. Schilling-ovo v znesku 73 " 50 "
4. Jan. Jošt Weber-jevo v znesku 82 " 52 "
do katerih imajo pravico hčere Ljubljanskih meščanov, ki so revne, poštenega obnašanja in so se letos omožile.

5. Jan. Nik. Kraškovič-ovo v znesku 75 gld. 60 kr., do ktere ima pravico ubogi kmet Šentpeterske fare.

6. Jak. Ant. Fanco-jevo v znesku 71 gld. 40 kr., do ktere ima pravico, uboga poštena nevesta meščanskega ali nižjega stanu.

7. Jos. Feliks Sin-ovo v znesku 48 gld. 30 kr., do ktere imata pravico dve najbolj revni deklici iz Ljubljane.

8. II. Ant. Raab-ovo v znesku 200 gld. 4 kr., do ene polovice te ustanove ima pravico ubožna in poštena udova Ljubljanskega meščana, do druge polovice pa ima pravico ubožna, dobro odgojena in že zaročena hči Ljubljanskega meščana po poroki.

9. Jan. Krst. Kovač-ovo v znesku 151 gld. 20 kr., ktera se ima razdeliti med štiri v Ljubljani bivačoe revne očete ali udove matere, ki imajo po več otrok in ubožstva niso sami krivi.

10. Helene Valentini-ovo v znesku 84 gld., ktero je razdeliti med otroke v Franciškanski fari v Ljubljani rojene, ki nimajo starišev in še niso 15 let stari.

11. Ustanovo za posle od neimenovanega dobrotnika v znesku 50 gld. 40 kr., ktero je razdeliti med štiri uboge posle, ki več delati ne morejo in so na dobrem glasu.

Prošnje za te ustanove vložijo naj se s potrebnimi prilogami vred

do 25. novembra letos

pri podpisnem magistratu.

Mestni magistrat Ljubljanski

23. dan oktobra 1886.

(2)

Nova izdaja.

V podpisani bukvarni izšla je ravnokar nova izdaja

„Molitve,

katero naj se kleče opravljajo, po ukazu papeža Leona XIII., v vseh cerkvah sveta po vsaki tihi sv. maši.“

Obsega tudi najnovejšo invokacijo k sv. nadangelju Mihaelu. — Tiskane so molitve na pravilne podobice in velja 100 komadov 2 gld.

Katoliška bukvarna

(2) v Ljubljani, stolni trg šte. 6.

Dr. Kiesov

izumil je staroslavno in vednoveljavno

Augsbursko esenco življenja,

Gen. dep. Schutzmarke.

Esenca življenja je najbolj varno sredstvo proti mrzlici, krvavi grži in kolero. (25)

Prava je le tista, ki ima zgorenjo znamko. Dobiva se na drobno po vseh boljših lekarnah, na debelo pa pri vseh boljših droguistih (materijalistih) in pa pri J. G. Kiesovem v Augsburgu (na Bavarskem).

Homeriana-čaj,

po zdravnikih priporočeno, izvrstno sredstvo proti

bolezni na pljučih in na vratu (jetiki, naduhi in bolezni v krlju [Kehlkopf]).

Iznenadljivi so vspehi! (36)

Knjižica o tem razpošilja se zastoj.

Zaviček čaja velja 1 marko 20 vinarjev.

Edino pravega ima

A. Wolffsky,

Berlin N., Weissenburger-Strasse Nr. 79.

Žrebanje že prihodnji mesec.

KINCSEM SREČKE à 1 gld. 11 srečk 10 gld. samo

Glavni dobitki v gotovini

gld. 50.000 gld.

10.000 gld., 5000 gld. z odtegljajem 20% — 4788 denarnih dobitkov.

(11)

Kincsem-srečke dobivajo se v loterijskem bureau ogerskega Jockey-kluba: Budapešta, Waitznergasse 6.

Vožnji red cesarjevič Rudolfove železnice.

Iz Ljubljane v Beljak.

Iz Beljaka v Ljubljano.

Osební vlaki				
Postaje	št. 918 po noči	št. 1714 jutraj	št. 1716 dopoldne	št. 1712 zvečer
Ljubljana j. k.		6:40	11:40	6:25
Ljubljana R. k.		6:44	11:45	6:29
Vižmarje		6:53	11:55	6:38
Medvode		7:4	12:7	6:49
Loka		7:17	12:21	7:2
Kranj		7:31	12:38	7:16
Podnart		7:48	12:56	7:33
Radovljica		8:5	1:14	7:50
Lesce		8:12	1:24	7:58
Javornik		8:29	1:46	8:15
Jesenice		8:39	1:57	8:23
Dovje		8:56	2:18	8:40
Kranjska gora		9:21	2:48	9:04
Rateče-Bela Peč		9:37	3:3	9:18
Trbiž		9:55	3:20	9:33
		št. 904	št. 916	št. 902
Trbiž	3:58	11:07	3:41	
Thörl-Maglern	4:11	11:17	3:55	
Podkloster	4:25	11:27	4:11	
Fürnitz	4:40		4:27	
Toplice Beljak (ostaj.)			4:35	
Beljak drž. ž. (ostaj.)	4:54		4:46	
Beljak j. k.	4:58	11:50	4:50	
	zjutraj	dopolodne	popoldne	zvečer

Osební vlaki				
Postaje	št. 915 dopoldne	št. 903 popoldne	št. 957 popoldne	št. 917 zvečer
Beljak j. k.	11:51	4:42	5:8	10:45
Beljak drž. ž. (ostaj.)	11:56		5:14	10:58
Toplice Beljak (ostaj.)	12:02		5:20	
Fürnitz	12:10		5:30	11:14
Podkloster	12:24	5:7	5:50	11:40
Thörl-Maglern	12:36		6:3	11:59
Trbiž	12:48	5:26	6:16	12:18
	št. 1711	št. 1713	št. 1715	
Trbiž	4:10	6:20	1:10	
Rateče-Weissenfels	4:26	6:36	1:30	
Kranjska gora	4:40	6:49	1:46	
Dovje	5:6	7:14	2:19	
Jesenice	5:26	7:34	2:43	
Javornik	5:32	7:40	2:50	
Lesce	5:51	8:04	3:15	
Radovljica	5:57	8:11	3:22	
Podnart	6:15	8:35	3:44	
Kranj	6:33	8:55	4:2	
Loka	6:49	9:13	4:20	
Medvode	7:05	9:28	4:34	
Vižmarje	7:17	9:41	4:46	
Ljubljana R. k.	7:26	9:50	4:55	
Ljubljana j. k.	7:30	9:55	5:—	
	zjutraj	zvečer	popoldne	

Tisk „Katoliške Tiskarne“ v Ljubljani.